

Modré z nebe

Štěstí je křehké. Třepetá křídly a sedává na květech. Vyčkává na pravý čas, aby vstoupilo člověku do života. Nebe propůjčilo jeho motýlím křídům blankytnost společně s důležitým posláním – splnit lidské přání.

Modrásek odpočíval v rozkvetlé zahradě a kolem se rozléhal smích. Děti si zrovna hrály na babu a pobíhaly po příjezdové cestě, když se otevřely dveře domu a vyšly z nich dvě ženy. Mladší hbitě seběhla krátké schodiště a zamířila k autu. Volala na děti, aby se usadily. Byl čas odjezdu.

Druhá žena šla pomaleji a nebyla pouze starší, zdála se přímo prastará. Dech z ní vycházel v trhavých záškubech, jak se belhala ze schodů, aby vyprovodila svou rodinu. Pot jí orosil čelo a čelist měla pevně zařatou. O pomoc však nežádala, nehodlala se vzdát.

To je ale zvláštní bytost, pomyslel si motýl, když pozoroval, jak stařenka zápasí se svým tělem. Již několik dní sledoval s jakou láskou se stará o svou rodinu i přes bolest, kterou jí působil sebemenší pohyb. Nikdy si však nestěžovala a dělala vše, co bylo v její moci, aby její blízcí byli šťastní.

S úsměvem na rtech ale se smutkem v očích se babička dívala, jak rodina odjíždí a dostavuje se samota. S unaveným zastenáním se znovu poprala se schodištěm a vrátila se do domu. Netrvalo dlouho a pohroužila se do spánku, přestože slunce bylo ještě vysoko na obloze. Otevřeným oknem vál příjemný vánek, na jehož poryvech do pokoje vlétl i modrásek.

„Ona je jednou z nás? Že je jako já,“ dožadoval se motýl odpovědi.

Pročpak tě něco takového napadlo? zeptalo se nebe.

„Plní lidem přání a zdá se... křehká,“ zašeptal modrásek. S pocitem souznění si prohlížel tvář před sebou. Ležela lemována bílými oblaky vlasů. Kůži protkával bezpočet vrásek, z nichž každá mohla vyprávět svůj příběh. Po rukou plných stařeckých skvrn se vinuly sítě vystouplých modrých cest.

„Je nádherná,“ vydechl motýl. „Stejně jako já!“ Se smíchem roztáhl vlastní blankytná křídla jako důkaz. Jeho veselí však zkalil pohled na stařečino utrpení, které ji neopouštělo ani ve spánku.

„A stejně jako mně už jí mnoho času nezbývá.“

Přesně tak, odpovědělo nebe. *Vybral sis dobře, můj malý příteli.*

Babička spala dlouho a hluboce. Po probuzení zjistila, že na nočním stolku něco leží.

„Ach, chudáček malý,“ pronesla, když spatřila, že je to navěky spící motýl. S lítostí se k němu sklonila a tvář jí náhle pohladily prameny modrých vlasů. V šoku se otočila k zrcadlu. Nechápala, neodvažovala se doufat, kdo je ta mladá žena, která na ni hledí. Její pokožka nepřipomínala zmuchlaný papír. Vypadala odpočatě. Necítila žádnou bolest. Zářila štěstím.

Dívka s výkřikem odhodila přikrývku, roztáhla křídla svobody mládí a znovu se naplno rozlétla do života.